

Sygn. I C 169/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Kinga Kubuj
Protokolant:	Aleksander Kondej

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2020 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy

z powództwa M. L.

przeciwko Skarbowi Państwa Dyrektorowi Aresztu Śledczego W.-B., Skarbowi Państwa Dyrektorowi Zakładu Karnego w S., Skarbowi Państwa Dyrektorowi Aresztu Śledczego w B.

o odszkodowanie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda - M. L. na rzecz pozwanego - Skarbu Państwa Dyrektora Aresztu Śledczego W.-B. kwotę 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 240 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 (siedemnaście 00/100) złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sygn. akt I C 169/16

UZASADNIENIE

Powód M. L. w pozwie wniesionym do Sądu w dniu 10 lutego 2016 r., (k. 5, data stempla) wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego W.-B. kwoty 160.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci zaniedbania jego zdrowia oraz zaniechanie leczenia, wnosząc o nadanie wyrokowi klauzuli natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu pozwu powód stwierdził, że w okresie od maja 2013 r., po kilku miesiącach pobytu w Areszcie Śledczym W.-B. w W., gdzie odbywał karę pozbawienia wolności, zgłaszał zakładowym lekarzom problem z uszami objawiający się bólem, wyciekającą z uszu wydzieliną z krwią, szumami. Powód podnosił, iż we wrześniu 2014 r. w Szpitalu (...) przeprowadzono u niego tomografię komputerową uszu, po której lekarz laryngolog stwierdził, iż uszy powoda wymagają zabiegu operacyjnego i że w warunkach więziennych nie jest to możliwe. W związku z powyższym powód wystąpił do sądu penitencjarnego o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary, której mu odmówiono, ponieważ szpital więzienny w B. podjął się przeprowadzenia zabiegu oraz leczenia powoda. We wrześniu 2015 r. powód

został przetransportowany do powyższego szpitala, gdzie przeprowadzono mu zabieg operacyjny przegrody nosowej i odesłano do Aresztu Śledczego W.-B.. Lekarz laryngolog w szpitalu więziennym w B. stwierdził, iż nie ma możliwości wyleczenia powodowi słuchu. Po powrocie do Aresztu Śledczego W.-B. powód zgłosił się do lekarza laryngologa, który poinformował go o konieczności dalszego leczenia i tożsamą informację umieścił w dokumentacji medycznej powoda. W związku z powyższym powód ponownie wystąpił o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, jednakże ponownie odmówiono powodowi takiej przerwy. Powodem odmowy, zgodnie z twierdzeniem powoda, była opinia Aresztu Śledczego, iż powód będzie leczony, co w opinii powoda było nieprawdą. Z ustnych opinii lekarzy powód wiedział, iż wymaga leczenia w postaci przeszczepu nerwów słuchowych. Powód podnosił, iż z powodu braku odpowiedniego leczenia ma potworne piski w uszach i w głowie, nie może normalnie funkcjonować, ma problemy z koncentracją i z myśleniem, usypia ze zmęczenia, a słyszalność z miesiąca na miesiąc mu się pogarsza. Ponadto powód podnosił, iż dwa razy odmówiono mu skserowania dokumentacji laryngologicznej. Kwota 160.000 zł zadośćuczynienia, o którą wystąpił powód, ma mu umożliwić profesjonalne leczenie słuchu (pozew, k. 5v).

Pismem z 21 czerwca 2016 r. (data stempla) powód poinformował, iż obecnie przebywa w Zakładzie Karnym B. (k.42). W piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2016 r. (data stempla), powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, doprecyzował, iż pogorszenie się stanu zdrowia powoda leżało w związku przyczynowo-skutkowym z brakiem należytego leczenia podczas osadzenia powoda w Zakładzie Karnym w B. oraz w Areszcie Śledczym B.. Powód wskazał, iż dochodzi swego roszczenia w związku z okresem osadzenia w zakładzie karnym oraz aresztach śledczych za okres od dnia 21 maja 2013 r. do dnia złożenia pozwu, powód w tym okresie przebywał w Areszcie Śledczym B. oprócz okresu od grudnia 2013 r. do czerwca 2014 r., kiedy to powód przebywał w Areszcie Śledczym S. oraz okresu od 17 września 2015 r. do 30 września 2015 r. kiedy to powód w związku z problemami zdrowotnymi przebywał w Oddziale Laryngologicznym Szpitala Aresztu Śledczego w B.. Ponadto powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu chorób płuc, chorób wzroku oraz chorób słuchu, a także z zakresu neurologii na okoliczność stanu zdrowia powoda, przyczyn pogorszenia stanu zdrowia, związku przyczynowo-skutkowego między pogorszeniem się stanu zdrowia powoda a brakiem należytego leczenia podczas osadzenia w zakładzie karnym oraz areszcie śledczym (k. 49).

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2016 r. (k. 83) Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłych z zakresu chorób płuc, chorób słuchu i neurologii na okoliczność stanu zdrowia powoda, przyczyn pogorszenia stanu zdrowia powoda, związku przyczynowego między pogorszeniem się stanu zdrowia powoda, a brakiem należytego leczenia podczas osadzenia w Areszcie Śledczym W. – B., przy czym Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do uiszczenia zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu w kwocie 500 zł w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia. Pełnomocnik powoda ustalonej zaliczki nie uiścił. Postanowieniem z protokołu rozprawy z dnia 24 maja 2017 r. Sąd ponownie określił pełnomocnikowi powoda 7-dniowy termin na wniesienie zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, pod rygorem pominięcia (k.186). Powód następnie wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych w postaci zaliczki na opinię biegłego (k. 145), który jednakże wobec nieuzupełnienia przez powoda w terminie braków formalnych został zwrócony zarządzeniem referendarza sądowego z dnia 24 listopada 2016 r. (k. 155). Pełnomocnik powoda zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego nie uiścił, wobec czego Sąd dowód ten pominął.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 września 2016 r. (data stempla) pozwany Skarb Państwa Dyrektor Aresztu Śledczego W.-B., zastępowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości jako oczywiście bezzasadnego oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, podnosząc iż powód podczas pobytu w Areszcie Śledczym W.-B. miał zapewnioną należytą i zgodną z zasadami sztuki opiekę medyczną zarówno stopnia podstawowego jak i również specjalistycznego. Powód był konsultowany i diagnozowany pod kierunkiem specjalisty laryngologa. Miał wykonane badanie tomograficzne uszu oraz audiogram. Pozwany stwierdził, iż u powoda występuje uszkodzenie słuchu pod postacią niedosłuchu przewodzeniowo-odbiorczego, prawdopodobnie na skutek przewlekłego procesu zapalnego. Zgodnie z opinią laryngologa z Aresztu Śledczego W.-B. leczenie tego schorzenia nie jest pilne, może zostać podjęte po zakończeniu wykonywania kary pozbawienia wolności w marcu 2017 r. Jak podniósł pozwany, pomimo takiej opinii powód został skierowany na diagnostykę niedosłuchu i ewentualne leczenie do oddziału laryngologicznego szpitala Zakładu Karnego w B., gdzie przebywał od 17 września 2015 r. do 30 września 2015 r. i został wypisany bez

zaleceń dalszego leczenia operacyjnego. Powód był konsultowany w dniu 26 października 2015 r. przez laryngologa zgodnie z zaleceniami poszpitalnymi i został skierowany jedynie na kontrolny audiogram za około 5 miesięcy. Ze względu na zgłaszane piski w uszach powód był ponownie konsultowany laryngologicznie w dniu 30 listopada 2015 r. Zgodnie z opinią lekarza dalsze ewentualne leczenie i diagnostyka miałyby odbywać się po zakończeniu odbywania kary. Pobyt w warunkach osadzenia nie ma wpływu na stan zdrowia powoda, dalsze leczenie miałyby się odbywać na własny koszt powoda już po zakończeniu odbywania kary. Krytyczne stanowisko powoda związane z jego roszczeniem jest stanowiskiem czysto subiektywnym i nie znajduje potwierdzenia w załączonym przez pozwanego materiale dowodowym w postaci dokumentacji medycznej. Jak podniósł pozwany, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Warunkiem koniecznym do występowania z żądaniem odszkodowania w stosunku do Skarbu Państwa obok przesłanki bezprawności działania lub zaniechania takiego działania i wystąpienia szkody jest istnienie związku przyczynowo-skutkowego między bezprawnością działania lub zaniechania, a tą szkodą. Powód nie wykazał, aby w przedmiotowej sprawie zaistniały wyżej wymienione okoliczności (odpowiedź na pozew k. 110-112).

Na rozprawie w dniu 24 maja 2017 r. pełnomocnik powoda wniósł o wezwanie do udziału w sprawie również Dyrektora Aresztu Śledczego w S. i Dyrektora Aresztu Śledczego w B. (protokół rozprawy k. 186). Postanowieniem wydanym do protokołu rozprawy z dnia 24 maja 2017 r. Sąd postanowił wezwać do udziału w sprawie Dyrektora Aresztu Śledczego w S. i Dyrektora Aresztu Śledczego w B. (protokół rozprawy k. 186).

We wniosku z dnia 4 lipca 2017 r. (data stempla) Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej stwierdziła, iż nie istnieje jednostka o nazwie Areszt Śledczy w S., natomiast istnieje jednostka o nazwie Zakład Karny w S., w której powód przebywał (wniosek k. 201).

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2017 r. Sąd zmienił swoje postanowienie z dnia 24 maja 2017 r. w ten sposób, iż wezwał do udziału w sprawie Dyrektora Zakładu Karnego w S. i Dyrektora Aresztu Śledczego w B. jako jednostki organizacyjne Skarbu Państwa obok Dyrektora Aresztu Śledczego W.-B..

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 sierpnia 2017 r. (data stempla) pozwany Skarb Państwa – Areszt Śledczy w B., zastępowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany przyznał, iż powód przebywał u pozwanego w okresie od 16 września 2015 r. do 16 października 2015 r., jednakże pozew dotyczy nieprawidłowego leczenia podczas pobytu w okresie od 1 października 2015 r. do 16 października 2015 r., to jest kiedy powód wyszedł ze szpitala i przebywał w celi mieszkalnej. Natomiast w dniu 17 marca 2017 r. powód wyszedł na wolność z Zakładu Karnego w B.. Jak podniósł pozwany, powód został przetransportowany do Aresztu Śledczego w B. w celu leczenia laryngologicznego. Po zbadaniu lekarz stwierdził u powoda niedosłuch przewodzeniowo-odbiorczy obu uszu z szumami i skrzywienie przegrody nosa. Skrzywienie zostało w jednostce pozwanego zoperowane w dniu 25 września 2015 r., przy czym dokonano także czyszczenia uszu. Lekarz zalecił badanie słuchu za pół roku, bowiem zabiegi te mają wpływ na poprawę słuchu i szumy uszne. Leczenie powoda odbywało się zgodnie z zasadami sztuki medycznej. Pozwany ponadto podniósł, iż jak wskazuje sam powód w pozwie, lekarze stwierdzili, że wymaga on operacji, ale nie wskazali, iż winna to być operacja pilna, w trybie nagłym, dla ratowania zdrowia. Ta okoliczność miała być w opinii pozwanego również wskazana jako przyczyna odmowy przedterminowego zwolnienia powoda ze względu na stan zdrowia. Ponadto operacja skrzywienia przegrody nosowej wykonana w jednostce pozwanego miała na celu poprawę słuchu powoda, dlatego też zdaniem pozwanego zastosowano u powoda prawidłowe leczenie. Ustosunkowując się do zarzutów związanych z rzekomo niewłaściwym leczeniem pozwany podniósł, iż zgodnie z art. 115 Kodeksu karnego wykonawczego skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, ale skazanemu nie przysługuje prawo wyboru lekarza lub pielęgniarki, czy świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto osadzeni mogą korzystać z lekarzy specjalistów znacznie częściej niż pacjenci na wolności. Leczenie w warunkach więziennych ma na celu zachowanie u osadzonego stanu zdrowia z jakim przyszedł do jednostki, nie oznacza to jednak, że osadzony winien mieć wykonane na koszt Skarbu Państwa wszystkie specjalistyczne i nowatorskie zabiegi medyczne, w celu znacznej poprawy stanu zdrowia, w stosunku do stanu, jaki miał poprzednio. Jeżeli ponadto powód był niezadowolony z więziennej opieki

medycznej, to art. 115 § 6 kkw dopuszcza możliwość leczenia osadzonego na jego koszt przez wybranego lekarza. Pozwany ponadto podniósł, iż tylko stwierdzenie przez właściwy sąd penitencjarny bezprawności działania aresztu mogłoby otworzyć drogę do dochodzenia przez powoda zadośćuczynienia na drodze procesu cywilnego, a powód nie wykazał, by dysponował stosownym orzeczeniem. Ponadto w stanie faktycznym sprawy roszczenie powoda można również zdaniem pozwanego uznać za nadużycie prawa podmiotowego, a przyznanie powodowi jakiegokolwiek zadośćuczynienia pieniężnego naruszałoby elementarne zasady współżycia społecznego określone w art. 5 k.c. (odpowiedź na pozew k. 216-217).

Pismem procesowym z 23 sierpnia 2017 r. (data stempla) pozwany Skarb Państwa Dyrektor Zakładu Karnego w S., zastępowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa-Zakładu Karnego w S. kosztów procesu. Jak podniósł pozwany, z treści pozwu wynika, iż powód zarzuca Skarbowi Państwa, iż w trakcie przebywania w jednostce penitencjarnej dokonano zaniedbań i zaniechań dotyczących leczenia aparatu słuchowego powoda, w wyniku czego doznał on pogorszenia zdrowia. Powód przebywał w ZK w S. od 10 grudnia 2013 r. do 16 czerwca 2014 r. W trakcie tego pobytu z przyczyn laryngologicznych powód zgłosił się do lekarza w dniu 11 marca 2014 r., w dniu 7 kwietnia 2014 r. wykonano zalecone powodowi badania radiograficzne, tym samym rozpoczynając jego diagnostykę laryngologiczną. Zdaniem pozwanego, powód roszczenie swoje opiera na treści art. 417 Kodeksu cywilnego w związku z art. 448 Kodeksu cywilnego. Jak podniósł pozwany, powód poza własnymi twierdzeniami nie wykazał i nie udowodnił żadnej szkody, którą poniósł w związku z przebywaniem w Zakładzie Karnym w S. i świadczoną tam opieką medyczną. W ocenie pozwanego brak jest jakiegokolwiek bezprawności w jego działaniach. Powód w pozwie nie przedstawił żadnych dowodów wyrządzonej mu szkody podczas pobytu w ZK w S. (pismo procesowe pozwanego k. 245-246v).

W piśmie z 11 września 2017 r. (data stempla) powód podniósł, iż zarzut przedstawiony przez pozwanego ad 2, a mianowicie brak bezprawności działania pozwanego oraz zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powoda są chybione, pozwany nie udzielając wymaganej przepisami prawa opieki medycznej powodowi dopuścił się pogorszenia jego stanu zdrowia, co zostało wykazane dołączoną do akt sprawy dokumentacją i zapewne zostanie potwierdzone dowodem z opinii biegłego (pismo procesowe k. 262-262v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód M. L. w ramach tymczasowego aresztowania i odbywania kary pozbawienia wolności przebywał w Areszcie Śledczym W. – B. w W. od 21 maja 2013 r. do 10 grudnia 2013 r., w Zakładzie Karnym S. w S. od 10 grudnia 2013 r. do 16 czerwca 2014 r., w Areszcie Śledczym W. – B. w W. od 16 czerwca 2014 r. do 16 września 2015 r., w Areszcie Śledczym B. w B. od 16 września 2015 r. do 16 października 2015 r. oraz w Areszcie Śledczym W. – B. w W. od 16 października 2015 r. do 11 stycznia 2016 r.

Podczas pobytu powoda w Zakładzie Karnym w S. wykonano powodowi 7 kwietnia 2014 r. zalecone badania radiograficzne, stanowiące diagnostykę laryngologiczną.

Dowód: notatka służbowa lek. S. K., kierownika Ambulatorium z Izbą Chorych Zakładu Karnego w S..

Podczas pobytu w Areszcie Śledczym B. powód miał zapewniony dostęp do opieki medycznej na szczeblu podstawowym i specjalistycznym w nieograniczonym zakresie, udzielanej niezwłocznie. Powód miał możliwość korzystania i korzystał ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez lekarzy specjalistów, takich jak laryngolog. Miał także dostęp do bezpłatnych leków. Miał możliwość korzystania także z konsultacji specjalistycznych poza służbą więzienną, poza kolejkami obowiązującymi w ramach NFZ.

Dowód: zeznania świadka K. H. k. 268-270, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 117-118.

W wywiadzie chorobowym przeprowadzonym z powodem w ambulatorium Aresztu Śledczego W. B. 7 kwietnia 2014 r. stwierdzono występowanie u powoda bólów głowy. Wobec powoda wykonano w dniu 19 września 2014 r. badanie tomograficzne uszu w Szpitalu (...), którym zdiagnozowano stan zapalny obojga uszu. Po badaniu tomograficznym

stwierdzono u powoda wskazania do leczenia operacyjnego w trybie planowym. Zgodnie ze wskazaniami lekarskimi sytuacja zdrowotna powoda nie była taka, żeby opóźnienie zabiegu mogło spowodować negatywne skutki dla stanu zdrowia powoda.

Dowód: wynik badania TK k. 127, dokumentacja medyczna k. 127 -141.

W wywiadzie chorobowym przeprowadzonym z powodem w ambulatorium Aresztu Śledczego W. B. w grudniu 2014 r. stwierdzono występowanie u powoda zmian w uszach o typie przewlekłym zapalnym oraz wskazania do podjęcia leczenia operacyjnego po zakończeniu czynności procesowych, przy czym decyzję w tym przedmiocie pozostawiono kierownictwu Aresztu Śledczego.

Dowód: zeznania świadka K. H. k. 270, dokumentacja medyczna k. 127 -141.

Wnioskiem datowanym na 24 lutego 2015 r. powód wniósł o udzielenie mu przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności, motywując go koniecznością odbycia leczenia laryngologicznego w warunkach wolnościowych.

Dowód: wniosek k. 2 akt VIII Kow 713/15/pr udzielenie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, załączonych do akt głównych.

W opinii o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności sporządzonej przez lekarza (...) 19 marca 2015 r. stwierdzono rozpoznanie u powoda przewlekłego zapalenia uszu, zespół zależności alkoholowej, stan ogólny dobry. Stwierdzono w niej także, iż administracja Aresztu Śledczego B. wystąpiła z prośbą do oddziału laryngologicznego Aresztu Śledczego B. ustalenie terminu zabiegu operacyjnego w wyżej wymienionym oddziale, postawiono wniosek, iż powód może być leczony w zakładzie karnym.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych odmówił powodowi udzielenia przerwy w odbywaniu kary, bowiem możliwe jest leczenie powoda w warunkach więziennych, a administracja Aresztu Śledczego W.-B. wystąpiła do Oddziału Laryngologicznego w Szpitalu Aresztu Śledczego w B. z prośbą o wyznaczenie zabiegu operacyjnego.

Dowód: dokumentacja medyczna k. 69, opinia o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności k. 14 akt VIII Kow 713/15/pr L. M. – s S. udzielenie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, załączonych do akt głównych, postanowienie z dnia 21 kwietnia 2015 r. k. 28 akt VIII Kow 713/15/pr udzielenie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, załączonych do akt głównych.

W karcie informacyjnej leczenia szpitalnego Oddziału Laryngologii Aresztu Śledczego w B. z 30 września 2015 r. stwierdzono u powoda niedosłuch przewodzeniowo-odbiorczy obu uszu z szumami usznymi (H90) oraz skrzywienie przegrody nosa (J34). Procedurą diagnostyczną zastosowaną wobec powoda była mikrootoskopia wykonana 24 września 2015 r., następnie przeprowadzono u powoda operację plastyczną nosa 25 września 2015 r., powód otrzymał także wskazania dotyczące dalszego leczenia. Kartę informacyjną leczenia powoda sporządził specjalista otolaryngolog B. R., który wykonał także badania słuchu powoda i zdiagnozował niedosłuch przewodzeniowo-odbiorczy z szumami usznymi, stwierdzając przy tym ograniczenie drożności nosa, które mogło mieć potencjalny wpływ na poziom słuchu. Powód przed operacją został poinformowany o jego stanie zdrowia, sposobie wykonania zabiegu i możliwych powikłaniach, wyraził zgodę na zabieg. Zabieg został wykonany przez specjalistę. Operacja przebiegła prawidłowo, u powoda nie stwierdzono powikłań. Powód miał zalecenia kontrolnego badania słuchu po upływie pół roku od zabiegu.

Dowód: zeznania świadka B. R. k. 329-330, dokumentacja medyczna k. 221-237.

25 stycznia 2016 r. w ramach ambulatorium Aresztu Śledczego W.-B. powód przeszedł badania lekarskie w zakresie konsultacji pulmonologicznej, powód został zdiagnozowany i zostały mu zapisane leki.

Dowód: dokumentacja medyczna k. 139.

Dokonując powyższych ustaleń i mając je na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie niesporne było to, że powód przebywał we wskazanych wyżej okresach w Areszcie Śledczym W. – B. w W. w W., w Zakładzie Karnym S. w S., w Areszcie Śledczym W. – B. w W., w Areszcie Śledczym B. w B.. Bezsporne jest także, iż podczas pobytu we wskazanych wyżej jednostkach u powoda zdiagnozowany został przewlekły stan zapalny obojga uszu. Także niesporny jest fakt i zakres świadczeń medycznych uzyskanych przez powoda podczas pobytu w placówkach penitencjarnych, w szczególności fakt otrzymania przez powoda świadczeń medycznych w postaci kwalifikacji do specjalistycznego leczenia laryngologicznego w ramach Oddziału Laryngologicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Aresztu Śledczego w B., a także przebyte tam leczenie operacyjne.

Powód toku procesu wywodził, iż miał utrudniony dostęp do opieki medycznej, nie prowadzono jego leczenia w sposób właściwy, przez co wyrządzono mu krzywdę w postaci naruszenia jego dobra osobistego jakim jest zdrowie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie przedstawionej przez pozwanego dokumentacji medycznej, której autentyczność i rzetelność nie była przez powoda kwestionowana, a także zeznań świadków K. H., zatrudnionego w okresie przebywania powoda w Areszcie Śledczym W.-B. w ambulatorium tego aresztu w charakterze lekarza oraz B. R., lekarza zatrudnionego na Oddziale Laryngologicznym Aresztu Śledczego w B.. Ich zeznania były logiczne i spójne oraz znajdowały potwierdzenie w załączonej do akt dokumentacji medycznej. Sąd pominął dowód z zeznań świadka S. K., bowiem świadek ten w okresie, którego dotyczy pozew, nie był pracownikiem ambulatorium Zakładu Karnego w S., z którego działalnością powód łączy swoje roszczenie. Spór w niniejszej sprawie dotyczy tego, czy w czasie przebywania w wyżej wymienionych placówkach penitencjarnych zapewniono powodowi odpowiedni poziom świadczeń medycznych, czy też brak odpowiedniej opieki lekarskiej doprowadził u powoda do rozstroju zdrowia. Należy przy tym uznać, że wszelkie okoliczności sporne w niniejszej sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione, a zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy. Zajęcie stanowiska w powyższych kwestiach pozwoliło Sądowi rozstrzygnąć, czy powództwo jest uzasadnione.

Powództwo było niezasadne, nie zostało udowodnione i jako takie w całości zostało oddalone.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. nr 78 poz. 483, ze zm.) przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności oraz praw człowieka i obywatela, i jest nienaruszalna. Art. 40 Konstytucji RP stanowi, iż nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. Zgodnie natomiast z art. 41 ust. 4 Konstytucji RP każdy pozbawiony wolności powinien być traktowany w sposób humanitarny. Ponadto art. 3 ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dziennik Ustaw z 1993 r. nr 61 poz. 284) stanowi, iż nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. Należy także przywołać art. 7 i 10 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz.U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167, 169), zgodnie z którymi to normami nikt nie będzie poddawany torturom lub okrutnemu, nieludzkiemu albo poniżającemu traktowaniu lub karaniu, a każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka.

Powyższe normy nakładają na państwo obowiązek organizacji warunków odbywania kary pozbawienia wolności w sposób nienaruszający godności osoby odbywającej taką karę, czyli w sposób humanitarny i nie prowadzący do nieludzkiego lub poniżającego traktowania. Tak statuowany zakaz nieludzkiego lub poniżającego karania chroni jedną z najbardziej fundamentalnych wartości społeczeństwa demokratycznego.

Naruszenie tego nakazu może rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą państwa, bowiem zgodnie z art. 77. ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej, natomiast ust. 2 wyżej wymienionego przepisu stanowi natomiast, iż ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

Transpozycję powyższej normy na gruncie ustawowym stanowi art. 417 ustawy Kodeks cywilny (ustawa z dnia 23 kwietnia 1964, Dz. U. z 1964 r., nr 16, poz. 94 ze zm., zwana dalej kc), zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Zgodnie natomiast z art. 417². Kodeksu cywilnego, jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności.

Zgłoszone przez powoda roszczenie o zadośćuczynienie należy uznać przy tym za oparte na art. 23 i 24 kc w związku z art. 448 kc. Zgodnie z normą art. 23 kc, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 24 kc ust. 1 stanowi natomiast, iż ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Przyjmuje się przy tym, że bezprawne jest każde działanie sprzeczne z normami prawnymi, z porządkiem prawnym oraz z zasadami współżycia społecznego (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. I ACa 1150/13, dostępny w systemie informacji prawnej Lex). Art. 448 kc stanowi natomiast, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia naruszenia.

Zgodnie z twierdzeniem powoda dojść miało ze strony Skarbu Państwa do bezprawnego naruszenia dobra osobistego powoda w postaci jego zdrowia, co miało stanowić podstawę odpowiedzialności państwa. Powyższe miało rodzić roszczenie powoda o przyznania mu jako poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wobec naruszenia jego dobra osobistego w postaci zdrowia. Bezprawne naruszenie dobra osobistego powoda w postaci zdrowia miało polegać na zaniechaniu przez pozwanego udzielenia powodowi adekwatnej opieki zdrowotnej.

Należy przy tym stwierdzić, iż art. 24 kc ustanawia domniemanie bezprawności działania sprawcy naruszenia dobra osobistego. Oznacza to, że ciężar dowodu, że powód w jednostkach penitencjarnych uzyskiwał odpowiednie świadczenia zdrowotne, odpowiadające obowiązującym normom, spoczywa na stronie pozwanej. Powyższe oznacza, iż w niniejszej sprawie ciężar dowodu rozkładał się w ten sposób, iż powód jako pokrzywdzony żądający na podstawie art. 448 kc kompensaty krzywdy nie musiał dowodzić bezprawności ewentualnego naruszenia dobra osobistego ze strony pozwanego Skarbu Państwa. Wobec brzmienia art. 24 § 1 k.c. to ewentualnie na Skarbie Państwa spoczywałby obowiązek dowiedzenia braku bezprawności naruszeń, (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. V CSK 431/06, dostęp w Lex).

Należy przy tym zaznaczyć, iż zgodnie poglądem wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r. o sygn. III CZP 25/11 (dostępna w systemie informacji prawnej Lex) chociaż wina stanowi co do zasady przesłankę zastosowania przepisu art. 448 kc, to jednak nie dotyczy to sytuacji, w których oparte na tym przepisie roszczenie kierowane jest przeciwko Skarbowi Państwa na tej podstawie, że źródłem naruszenia dóbr osobistych było niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie organu władzy publicznej, którymi w realiach niniejszej sprawy miałyby być jednostki penitencjarne, w których przebywał powód. Należy stwierdzić, iż utrzymanie jako

przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa czynnika winy naruszałoby konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności państwa za działania w sferze imperium, o której stanowi przywołany już art. 77 Konstytucji RP.

Źródłem odpowiedzialności w realiach niniejszej sprawy byłaby krzywda, której doznałby powód, pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, oparta na przesłance bezprawności.

Wskazać także należy, iż zgodnie z artykułem 4 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 523, zwana dalej kkw) kary, środki karne, środki kompensacyjne, przepadek, środki zabezpieczające i środki zapobiegawcze wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego. Zakazuje się stosowania tortur lub nieludzkiego albo poniżającego traktowania i karania skazanego. Art. 115 § 1 kkw stanowi, iż skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne. Należy jednakże podkreślić, iż zgodnie z art. 115 § 1a kkw skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza i pielęgniarki ambulatorium z izbą chorych. Natomiast zgodnie z art. 115 § 4 kkw świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności.

Konkretyzację szczegółowych warunków zakresu i trybu udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia osobom pozbawionym wolności świadczeń opieki zdrowotnej także przez inne podmioty wykonujące działalność leczniczą, jeżeli udzielenie takich świadczeń przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności nie jest możliwe, w szczególności z powodu braku wyposażenia zakładów karnych i aresztów śledczych w specjalistyczny sprzęt medyczny, stanowi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 2131). Zgodnie z § 2 ust. 2 tego rozporządzenia, w uzasadnionych przypadkach, gdy świadczenia zdrowotne wymienione w ust. 1 nie mogą być udzielone osobom leczniczym z powodu m.in. konieczności przeprowadzenia specjalistycznych badań lekarskich, leczenia lub rehabilitacji osoby pozbawionej wolności, świadczenia te są udzielane przez pozawięzienne podmioty lecznicze, przy czym zgodnie z § 2 ust. 3 tego rozporządzenia o konieczności udzielenia świadczenia zdrowotnego przez pozawięzienne podmioty lecznicze decyduje kierownik podmiotu leczniczego lub lekarz podmiotu leczniczego lub lekarz dentyista podmiotu właściwego dla miejsca osadzenia osoby pozbawionej wolności, wobec której mają być udzielane świadczenia zdrowotne.

Ustalenie odpowiedzialności w niniejszej sprawie pozwanego wymagało wykazanie zaistnienia krzywdy, adekwatnego związku przyczynowo-skutkowego między zachowaniem bądź zaniechaniem pozwanego a krzywdą, bezprawności zachowania bądź zaniechania pozwanego, ewentualnie wykazania, iż pomimo braku bezprawności zadośćuczynienie należy się powodowi na zasadzie słuszności (art. 417² kc).

Ponadto należy stwierdzić, iż to na powodzie w związku z treścią art. 6 kc („ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”) w związku z art. 232 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 1460 – „strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne”) spoczywał ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa, jako zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oraz związku przyczynowego między tym zachowaniem lub zaniechaniem, a zaistniałą krzywdą.

Obowiązkowi temu powód w realiach niniejszej sprawy nie zadośćuczynił. Nie wykazał żadnej z przesłanek uzasadniających odpowiedzialność pozwanego. Powód nie zaferował wiarygodnych dowodów na potwierdzenie podnoszonych twierdzeń i zarzutów. Wręcz przeciwnie, przedstawiona przez powoda dokumentacja medyczna dowodzi, iż powód otrzymywał odpowiednią opiekę medyczną podczas swojego pobytu w placówkach penitencjarnych. Powód w szczególności nie wykazał bezprawności działania lub zaniechania Skarbu Państwa jako domniemanego sprawcy krzywdy niemajątkowej, nie wykazał też w żaden sposób krzywdy wynikającej z naruszenia przez pozwanego dobra osobistego powoda, a także adekwatnego związku przyczynowego między krzywdą

niemajątkową, a działaniem lub zaniechaniem Skarbu Państwa. Wobec braku wystąpienia u powoda krzywdy niecelowym jest także rozważanie przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa na zasadzie art 417² kc.

Należy także stwierdzić, iż pozwany Skarb Państwa w niniejszej sprawie wykazał, iż powód podczas przebywania w jednostkach penitencjarnych miał pełny dostęp do służby zdrowia. W trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w S. powodowi w dniu 11 marca 2014 r., w dniu 7 kwietnia 2014 r. wykonano zalecone powodowi badania radiograficzne, rozpoczynając jego diagnostykę laryngologiczną. Powód przebywając także zarówno w Areszcie Śledczym w W. B., jak i w Areszcie Śledczym w B. oraz w Zakładzie Karnym w S. korzystał regularnie ze służby zdrowia w warunkach penitencjarnych. Powód był diagnozowany w warunkach ambulatoryjnych w kwietniu i w grudniu 2014 r. Powód korzystał także ze specjalistycznej diagnostyki w postaci badania tomograficznego uszu w Szpitalu (...) we wrześniu 2014 r, a więc w warunkach pozawięziennych. Administracja Aresztu Śledczego B. wystąpiła w 2015 r. do Oddziału Laryngologicznego Aresztu Śledczego B. o ustalenie terminu zabiegu operacyjnego powoda, w efekcie czego powód uzyskał w ramach Aresztu Śledczego B. specjalistyczną diagnostykę i został poddany zabiegowi operacyjnemu wykonanemu przez lekarza specjalistę. Zgodnie ze wskazaniami lekarskimi sytuacja zdrowotna powoda nie była taka, żeby opóźnienie w podjęciu późniejszego leczenia uszu powoda, już w warunkach wolnościowych, mogło spowodować negatywne skutki dla stanu zdrowia powoda. W ocenie Sądu, wobec powyższego w szczególności nie zostało w niniejszej sprawie przez powoda wykazane, aby powód miał trudności z dostaniem się do lekarza w ramach przysługującej mu opieki zdrowotnej, albo też że był nieprawidłowo konsultowany, czy leczony. Wręcz należy stwierdzić, iż powód miał dostęp do specjalistycznej opieki medycznej w sposób uproszczony w stosunku do dostępności takiej opieki w warunkach wolnościowych. Nie można więc stwierdzić, aby pozwany Skarb Państwa swoim działaniem lub zaniechaniem wyrządził powodowi krzywdę. Tym samym nie można wskazać naruszenia przez pozwanego wymienionych już wyżej aktów prawnych regulujących zakres i zasady przysługiwania powodowi świadczeń zdrowotnych w warunkach osadzenia. Działanie jednostek penitencjarnych w pełni realizowało dyspozycje wskazanego już art. 115 § 4 kkw oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2012 r., zakładających przede wszystkim udzielanie świadczeń zdrowotnych osobom osadzonym w warunkach więziennych.

Należy także podkreślić, iż przy dokonywaniu oceny, że określone zachowanie dotknęło sfery dóbr osobistych osoby żądającej ochrony, uwzględnia się nie tylko punkt widzenia osoby żądającej ochrony oraz jej indywidualną wrażliwość, stanowiące kryterium subiektywne, ale przede wszystkim kryterium wzorców obiektywnych, stanowiących odczucia szerszego grona osób oraz powszechnie przyjmowane i zasługujące na akceptację normy postępowania. Oznacza to obiektywną koncepcję naruszenia dóbr osobistych, ocenianą z punktu widzenia reakcji i odczuć społeczeństwa, a nie bezpośrednio zainteresowanego (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1976 roku, sygn. II CR 692/75, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1999 roku, sygn. I CKN 16/98, dostęp w Lex). W niniejszej sprawie, przy uwzględnieniu kryteriów obiektywnych, nie można stwierdzić naruszenia dóbr osobistych powoda.

Podkreślenia także wymaga, że twierdzenia powoda co do braku właściwej pomocy medycznej pozostają w opozycji do zapisów zawartych w dokumentacji medycznej, z treści których w sposób jednoznaczny wynika, że powód taką pomoc otrzymywał, w postaci specjalistycznego leczenia laryngologicznego. Podkreślić także należy, iż poziom opieki medycznej, do której miał dostęp powód, nie był gorszy niż poziom publicznej opieki zdrowotnej, do której często mają dostęp niezamożne osoby, które przestrzegały – w przeciwieństwie do powoda – obowiązującego porządku prawnego. Stwierdzić przy tym należy, iż odbywanie kary pozbawienia wolności zawsze wiąże się z dyskomfortem, którego powód musiał być świadomy popełniając przestępstwo. Opieka zdrowotna świadczona w ramach odbywania kary pozbawienia wolności ma przede wszystkim na celu zapobiegnięcie pogorszeniu się stanu zdrowia osadzonego w ramach odbywania kary. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby zły stan jego zdrowia związany z przewlekłym zapaleniem uszu był spowodowany przez pozwanego.

W ocenie Sądu zgromadzone w materiale dowodowym zapisy w dokumentacji medycznej były wystarczające do stwierdzenia, iż stan dobra osobistego powoda, jakim jest zdrowie, nie uległ pogorszeniu w efekcie warunków panujących w zakładach penitencjarnych w których przebywał powód, ani niezyskania przez niego adekwatnej opieki zdrowotnej. Problemy zdrowotne powoda nie są związane z odbywaniem przez powoda kary pozbawienia

wolności, wręcz odwrotnie, w ramach uzyskiwanych przez powoda świadczeń zdrowotnych przeprowadzono szeroką diagnostykę zdrowia powoda, a także przeprowadzono operację przegrody nosowej powoda, co było zgodne ze wskazaniami sztuki lekarskiej i służyło leczeniu dolegliwości zgłaszanych przez powoda.

W konsekwencji należało przyjąć, iż w czasie osadzenia powoda w wymienionych wyżej jednostkach penitencjarnych w latach 2013 – 2016 r. nie doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, świadczenia zdrowotne uzyskiwane przez powoda w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności były zgodne z prawem, a także zasadami poszanowania godności powoda, wobec czego nie wystąpiły przesłanki odpowiedzialności w postaci wystąpienia u powoda krzywdy i bezprawności działań bądź zaniechań pozwanego.

Należy także podnieść, iż w sprawie niniejszej został dopuszczony przez Sąd dowód z opinii biegłych specjalistów z zakresu medycyny, co umożliwiłoby sformułowanie opinii biegłego, czy stan zdrowia powoda jest powiązany z ewentualnymi zaniechaniami strony pozwanej, ale nie został on przeprowadzony wobec biernej postawy powoda, polegającej na niewniesieniu zaliczki na poczet opinii biegłych, pomimo dwukrotnego wyznaczenia mu do tego terminu. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 130⁴ § 1 kpc strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiszczyć zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd. Taką stroną w niniejszej sprawie był powód, który wniósł o przeprowadzenie dowodu łączącego się z wydatkami, w postaci opinii biegłych. Zgodnie z § 4 tego przepisu, w razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominie czynność połączoną z wydatkami, co też w niniejszej sprawie miało miejsce odnośnie dowodu z opinii biegłych. W niniejszej sprawie powód postanowieniem referendarza sądowego z dnia 10 marca 2016 r. był zwolniony od kosztów sądowych jedynie w części, to jest od uiszczenia opłaty sądowej od pozwu. Powód co prawda wnosił w toku sprawy o zwolnienie go od kosztów sądowych w dalszym zakresie, wniosek ten jednakże wobec nieuzupełnienia przez powoda w terminie braków formalnych został zwrócony zarządzeniem referendarza sądowego z dnia 24 listopada 2016 r. W związku z powyższym to zaniechanie powoda, w postaci braku wniesienia zaliczki na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych, doprowadziło do nieprzeprowadzenia tego dowodu w niniejszej sprawie, a ewentualne niekorzystne dla powoda konsekwencje procesowe z tym związane obciążają powoda. Niemniej należy stwierdzić, iż nawet przy braku opinii biegłego, wobec zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej, której autentyczność nie została przez strony zakwestionowana, wszelkie okoliczności sporne w niniejszej sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione, a zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy.

W szczególności powód nie wykazał, iż rzekoma utrata zdrowia przez powoda podczas osadzenia pozostawała w związku przyczynowym z ewentualnymi bezprawnymi działaniami lub zaniechaniami strony pozwanej, twierdzenia powoda należy uznać w tym zakresie za zupełnie gołosłowne. Dołączona do sprawy dokumentacja medyczna wykazała, iż powód miał zapewnioną niezbędną i prawidłową opiekę medyczną, a dolegliwości na które skarży się powód miały swe źródło we wcześniejszych etapach jego życia. Należy przy tym wskazać, iż na zły stan zdrowia powoda wpływ miało także jego uzależnienie od alkoholu. Na podstawie dokumentacji medycznej trzeba stwierdzić, że powoda objęto szeroką diagnostyką i specjalistycznym leczeniem, wobec czego nie występował w niniejszej sprawie brak należytej opieki zdrowotnej.

Ponieważ ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w przekonaniu Sądu prowadzi do wniosku, że w ustalonym stanie faktycznym dobro osobiste powoda w postaci zdrowia nie zostało naruszone przez stronę pozwaną, należało odmówić ochrony przewidzianej w przepisach art. 23 kc, 24 kc i 448 kc.

Jak już wskazano, wobec braku wykazania przez powoda doznania krzywdy, niezasadnym jest także rozważanie przyznania powodowi zadośćuczynienia na zasadzie art. 417² kc, bowiem zadośćuczynienie ma za zadanie skompensowanie doznanej krzywdy, zadośćuczynienie nie może w żadnym wypadku służyć wzbogaceniu.

Mając na uwadze powyższe sąd orzekł, jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Art. 99

kpc stanowi, iż stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Zasądzona kwota 240,00 złotych wynika z § 8 ust. 1 pkt. 26 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.), bowiem strona pozwana w niniejszej sprawie była jedna – był nią Skarb Państwa, reprezentowana przez szereg statio fisci. Zgodnie natomiast z art. 98 § 3 kpc, do niezbędnych kosztów strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w pkt 2 wyroku.

Z/

1. (...)

2. (...)

3. (...)